

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 13. vel. travna 1881.

List 19.

Leon XIII in katoliške Pijere družbe na Belo nedeljo v Rimu 1881.

Ta dan se je kazalo nekako novo življenje po Rimu, posebno pa pred Vatikanom. Vse rimske katoliške družbe, ki se imenujejo z enim imenom „Pijeva zveza“, so imele Belo nedeljo zaslišanje pri sv. Očetu. Ceste in ulice proti Vatikanu in prostori pred Vatikanom so bili dopoldne tako gosto napolnjeni, natlačeni z vozovi in ljudmi, da ni bilo moč naprej in skozi priti. Katoliški Rim, stari Rim, pravi Rim je želel ta dan viditi svojega pravega Očeta, in vidilo ga je res saj 10.000 ljudi, ki so bili ob 11 dopoldne zbrani v vatiškanskih prostorih.

Ob 11^{3/4}, so prišli sv. Oče v konzistorjsko dvorano, spremljani od kacic dvajset kardinalov in premnožih družih prelatov. Med kardinali je bil Jakobini, Hassun, Pečči, Mertel, Ledohovski itd. Na čelu pred sv. Očetom in njihovim spremstvom so bili predsedniki katoliških družb in pred vsimi veliki predsednik vojvoda Salviati, kateri je v imenu vsih s preizverstno besedo nagovoril sv. Očeta. Omenil je govornik, kako veselo je, da imajo zbrani radost sv. Očetu za velikonočne praznike čestitati, še prav posebno veselo pa zato, ker vse družbe, zedinjene v zvezo po preslavnem predniku Piju IX, stojé kakor ena oseba pred namestnikom Kristusovim. Žalostno pa je, da svojega očeta najdejo kakor jetnika. Nepresegljivo izverstno je dalje govornik primérjal dogodbe papeževe z dogodbami Zveličarjevimi o njegovem terpljenju in častitljivem vstajenju na Kalvariji. Rekel je:

„Ali kakor silno tudi britkost nam serca pretresa, naše vere pa nam ne podère; poživlja nam še le naše zaupanje. Skrivnost božjega vstajenja sama lije nam v dušo nenavadno močno upanje. Ako se ozremo na prazni grob, iz kterega je Darovani na gori Kalvariji živ in zmagoslaven vstal; ako se ozremo na stražnike, od svitlobe in straha poderte na tla: kaj nam neki Vaše jetništvo, kaj Vaše verige pomenijo? Od luči in sijanja žareči angelj, ki je strašanski kamen kakor lahko peresce od groba odmaknil, je ravno tisti, ki se je pozneje prikazal v ječo jeruzalemsko in je kakor tenko nitko pretergal železne okove, v ktere je bil poglavar apostelnov, prvi Vaših sprednikov, vklenjen.

Te dogodbe v blizo devetnajst sto letih nikoli niso bile overžene; in ravno tista Porevidnost je rimsko papeštvo vselej otela iz preganjanj in iz pregnanja zopet nazaj pripeljala.

Papeštvo, pravim, in ne papeže, in to pravim z gotovostjo, katero vera uči. Vendar pa želimo, da popolnoma gotovo nepremagljivo papeštvo naj bi zmagalo v papežu, ki se imenuje Leon XIII. To je imé leva iz Juda, premagovavca smerti in greha; imé je tistega vélikega predhodnika Vaše Svetosti, kateri je pred Rimskimi vrati divjakom in divjaštvu obstati ukazal. Naj večje upanje zmage je zastavljeno ravno na pošastno veliko brezbožnost, ktera jetnika derži ne samo namestnika Jezus-Kristusovega v njegovem prestolnem poslopju, temuč Kristusa samega, vélovečenega Sinú Božjega, derži med tesnimi zidovi njegovih tempeljnov, ker Ga preganja iz družbinstva in družine, iz véde in olike, od zibeli in od groba, iz misli in vesti.

Po tej dobi verskega novega povzdignjenja hrenpeni vesoljni svét, ki je že naveličan brezumnost, zlega in hudobij, in naša molitev se obrača na to, da božja Previdnost naj bi Vam, o sveti Oče, to djanje izročila, Vam, ki ste bili že s prvimi besedami svojega učila bolnemu družbinstvu razodeli prave rane, za kterimi terpi, in ste mu klicali, da v materinem naročju sv. Cerkve naj si jih ozdravi; Vam, ki imate imé tiste moči, ki je pohlevnost, tistih potov, ki so mir' itd.

Po dokončanem predsednikovem govoru so sv. Oče razodeli preserčno zahvalo za vošila in omenili, kako britko je tudi njim, da se prelepe velikonočne slovesnosti ne morejo z nekdanjim sijanjem obhajati, ter si z vérniki vred želé srečniših časov nazaj. Ob kratkem so potem povzeli, kako vsa zgodovina skazuje, da Rim mora biti keršansk; in še vse bolj to priča božja Previdnost, ktere volja je očitna, da Rim mora biti središe katoličanstva, vzvišeni sedež namestnika Kristusovega, glavno mesto vesoljnega katoliškega svetá. Pravice, ki jih ima papež do Rima, so tako vterjene in neprepustljive, da nobena človeška moč, nobeno državniško modrovanje, noben čas jih ne more razdjati ali tudi le oslabiti ali ob moč pripraviti itd.

Sv. Oče dalje zaterjajo, da se bodo z Božjo pomočjo poganjali za pravice sv. Cerkve, ko bi to tudi naj večí dar od njih zahtevalo, in pravijo dalje po besedi:

„Potrebno pa je, ljubljeni sinovi, da tudi vi delate v ta namen ter se z nepremagljivo pogumnostjo ustavljate osnovi, katero so sovražni krivovérski spletli, da bi vašemu mestu ugrabili posvečeni značaj, kateri mesto tako visoko povzdiguje in časti, in da bi Rimljanom iztergali vero njihovih očetov, ljubezen in vdanost do papeža. Potrebno je tedaj, ljubljeni sinovi, da se ogibate mnogoterih življev spačenosti, ki se tako obilno trosijo, ter da vas globoko v serce bolé težavne razmere, v katerih se nahajata Cerkev in papež, da živo spoznate dolžnosti, ktere vežejo vse vernike, še posebej rimske. Brez vsega prenehanja morate za to skrbeti in na vso moč si prizadevati, da postane krščanska izreja in poduk mladine, ki je upanje prihodnjosti, vi morate med seboj v časti imeti vredno spoznavanje katoličanstva, kar se dan danes po nesramnem časnistvu in po družih premnozih sredstvih psuje in zaničuje.

In ker se z verskimi koristimi ob enem napadajo tudi koristi družine in družbinstva, morate temu v pomoč hiteti s tem, da svoje djanje predstavite tudi na ledino srenjske in okrajne uprave, to je edino polje v tem trenutku, katero je iz silo tehtnih vzrokov dopušeno italijanskim katoličanom. In da bo vaše delo več sadú rodilo, da bodele bolj pripravljene na prihodnje bojevanja, je močno važno, da se množijo katoliške kazine, zbori, družbe, da vsi edino skupaj delate in da se med vami vterjuje véz tiste bratovske edinosti, ktera moči dvakrat veči stori in kaže čversti duh, ki jih prešinuje in navdiha. — Zlasti dan današnji, ko se vse zaklinja škodovati Cerkvi in veri, bi se zastonj prizadevali napadajočim hujavam jéz staviti, ako bi se ti, katerim so katoliške koristi pri sercu, tesneje ne zedinjali, ako bi si med seboj rók ne podajali. V ta namen Boga živo in s ponižnim srcem prosimo, naj nad vas v bogati obilnosti izlije tistega duha edinosti in zločnosti, čegar zastava in pečat bodi Naš očetovski blagoslov...“

Po tem nagovoru so se sv. Oče za nekoliko trenutkov umaknili v svoje osebne stanice; med tem so se razne družbe razstavile po mnogih vaticanskih dvoranah, in Leon XIII se s svojim spremstvom kmalo vernejo ter prehodijo med blagoslovljevanjem in prijaznimi pogovori vse dvorane, napolnjene s tisočeriimi verniki obojega spola. Tako n. pr. je bila v eni dvorani „družba za katoliške koristi“, razdeljena v 30 odborov in mnoge odseke; dalje družba sv. Karola za dobro časnistvo, družba sv. Petra, neomadežanega spočetja itd. itd. Še le ob 3 popoldne so se sv. Oče vernili v svoje stanice.

Izhod tolike množice iz Vatikana je bil kakor razleganje „Aleluje“ po Rimu. O družih časih so rimske množice dobivale blagoslov papežev iz ložije z nad cerkve sv. Petra; odkar je papež jetnik, so take slovesnosti pretergane in Rimljani, ki serčno želé viditi obličje svojega Očeta, so toraj za teden pozneje, Belo nedeljo, prišli sami v Vatikan, da se jim je želja spočila. Opominimo naj, da časniki tudi popisujejo, kolike priserčnosti so se razodevale o tej priliki v pričó sv. Očeta, koliko živega preslavljanja se je glasno razlegalo, koliko solz pretočilo.

Če je o tej predstavi rimskih mestnih družb pred sv. Očetom bilo 10.000 Rimljanov, si sleherni lahko misli, kakošen duh da vlada po rimskem mestu, za koga bñjejo serca tega mesta, če za samosilnike, ki so po ulomu Pijevih vrat prišli v papeževo mesto, ali veliko več za njega, komur je previdnost Božja večno mesto v lastino izročila? Po pravici piše „Aurora“ v Rimu: „Papež so (v tem govoru) opomnili to divjo in neolikano šolo, da človek zamore za trenutek doseči solzá vredno zmago zoper namene Božje previdnosti, ktera pa je nezmožna ustaviti njeno pot in končno spolnjenje.

Rovarstvo se je polastilo Rima, in pijano od začasnih vsehov je zapisalo na marmor ter ošabno ponavljalo besede: „tukaj smo in tukaj ostanemo“. — Papež pa so v mirnosti, kakoršna je lastna tistemu, ki si je svést jutrišnjega dne, rekli v nedeljo dozdevno zmagovitemu rovarstvu: „vi niste tukaj in ne ostanete tukaj“. (Vaša zmaga je namreč le videzna, le začasna.) Vsled napredkov in početka rogoviležev smo prišli v tako stanje, da memo sedanjih bi bile ložej prenašljive okolišine vzrokovane od barbarov srednjega veka, ki niso poznali „nitrolicerina“ in „dinamita“ kakor sredka za prepričanje cesarjem in podložnikom... Previdnost ne more zgrešiti, da bi po dopušeni poskušnji ne storila konca tej veliki krivici.“

Cesarovič Rudolf v Jeruzalemu. Obhajan na Božjem grobu.

Če je bil poslednji spis o princu Rudolfu poln lepodišočih cvetic za našo mladino in za slehernega Avstrijana, je pričujoči sostavek gotovo njegova krona. Kakor poslednjega, tako smo tudi tega posneli iz „Blahovčsta“, in je gotovo čisto zanesljiv. Komur je ležeče, da se naša mladina kaj lepega uči od prvega mladénča našega cesarstva, naj si prizadeva razširjati ta spisa ter prelepe cesarjevičeve izgledé med mladino, zlasti med šolsko.

Devet in dvajsetega sušca popoldne je pri lepem vremenu princ Rudolf obhajal svoj prihod v sveto mesto Jeruzalem. Bil je navdušeno sprejet in pozdravljan od prebivavcev jeruzalemskih in zbrane množice popotnikov. Priprave, ki so se godile za sprejetje preslavnega gosta, se smejo imenovati nenavadno velike, ako se oziramo na posebne okolišine v Palestini. Mestne ulice so bile osnažene, povsod je bilo viditi delavcev, kateri so pridno delali. Mesto, na katerem je stal svoje dni jeruzalemski tempelj, zdaj džámija „Haran-eš-Serif“ (Omarjeva mošeja) in drugi veliki medžiti se nikoli niso v takem sijanju lesketali, kakor zdaj. Pota in ulice od Jopskih vrat (kjer se v mesto pride) pa do Božjega groba na Kalvariji so bile gосто posute z rumenim vlažnim peskom, kateri se urno posuši in potnikom hojo prijetno zljajša. Vojniške in druge poslopja in razne stavbe so bile v novo pobeljene, drogi turških zastáv na Davidovem stolpu so bili zeleno namazani.

Opoldne je bil cesarovič dospel do arabske vasi in kavarne Kolonije (gl. ^{7. stran} Popötvanje v Sv. dež-lo, 1872, str. 33) v globokem dolu sredi med cvetečih vertov, kako poldrugo uro od Jeruzalema. Tukaj je dedni princ nektere trenutke počival, svoje popotno oblačilo zamenjal s sijajno/semajnico, in sprejel je mestne poslance. Prišli so do Kolónije zastopniki konzulov in jeruzalemskega duhovstva naznanit „dobro-došel“ prejasnemu popotniku. Bil je med temi kancler vsih konzulatov, ki imajo sedež v Jeruzalemu, škofa armenski in gerški in mnogi drugi. V tem se je razglasilo po Jeruzalemu, da dedni princ še ta dan pride do cila svojega popotvanja — v Jeruzalem. Kdor koli je mogel, je vsled tega poročila hitel iz mesta, da bi ne zamudil ure slavnega prihoda.

Akoravno je že nektere dni neprenehoma dež peršal, občutna merzlota in huda burja vreme kalila; se je bilo vendar od nedelje dalje vreme zjasnilo in postalo je prijetno toplo. Vsa okrajina se je odéla z živo zelenjavo, še verh Oljske gore, ki se s svojo rujavo barvo pogosto loči od svoje okolice, se je oblekel praznično in gledal prijazno na sveto mesto. Mestne ulice so bile prazne, vse prodajalnice zaperte. Po dvajset stopinj narazen so stale turške vojaške straže. Po sinogogah (aške-

nasim) in ob tergovskih zalogah avstrijskih podložnikov so plale zastave avstrijskih barv. Ob Jopskih vratih je sedel mestni župan z drugimi effendi-evi, pred vrati daleč na okrog se je gnjetla raznotera obilna množica ljudstva. Kake pol ure pred vrati je bila cesta preprežena z dragim slavolokom. Na višavi, s ktere popotnik, ki prihaja iz Jaffe, najpervo zagleda sv. mesto, je stala posadka turških vojakov z vsimi vojnimi častniki na čelu. Ta četa je bila sestavljena bolj iz častnikov kakor pa iz prostakov, in bili so nenavadne berbke postave in še lepše oblečeni.

Okoli štirih je prišel cesarovič s spremljevalstvom do prvih hiš, ktere se štejejo k Jeruzalemu. Ko je na verhuncu blizo pred seboj cesarski princ vidil mesto Jeruzalem, je stopil s konja, pokleknil na zemljo, en čas molil in priklonil se globoko k zemlji. Vsa družba in tudi turški pašeti so s cesarovičem vred stopili s konj. Kader je cesarovič opravil svojo molitev, se je zopet povzdignil na konjiča, in tako tudi vsi drugi. Vojaška glasba je zaigrala in ves dolgi spreved se je nemudoma podal na odhod. Preslavni princ je jezdil na čelu. Bil je čverstega in zdravega obličja, vendar nekoliko opaljen od solčnih žarkov, in odzdravljaj je na vse strani pozdravljajočim zastopnikom. Za njim je jezdil cesarski veliki konzul grof Kaboga, v obleki malteškega viteza, in dalje drugi častniki in družna princeva.

Ko se je naslednik avstrijskega prestola približal k vratam, so zapeli zvonovi v zvoniku katoliške patrijarhalne cerkve, in zdajci potem so germeli po kratkih prenehljajih strelni pozdravi iz topov na bližnjem Davidovem gradu.

Pred vrati je dedič cesarske krone stopil zopet s konja, in vsi drugi spremljevalci njegovi s konj, in šel je s sprevedom pès v mesto.

Vrata se zapró. Kacih 20 stopinj dalje so bile po tléh razgernjene predrage pogrinjala v podobo križa; na nje je bila položena blazina, zraven je stal latinski patrijarh obdajan z množino duhovnov in zborom srežnih mladenčev. Cesarovič se približa, pohlevno poklekne na blazino, poljubi podani križ in sprejme blagoslov od patrijarha. Princ vstane in patrijarh ga pozdravi s kratkimi primèrnimi besedami.

Potem se spreved podá pès k cerkvi Božjega groba. Princ je šel v sredi ob roki patrijarhovi. V novo so se oglasili zvonovi cerkve Božjega groba, v kateri je bil prihod princev s slavnim „Te-Deum-om“ poslavljen.

Po dokončanem hvalospevu se je ves spreved po jeruzalemskih ulicah (precej dolga pot navzdol) podal proti avstrijski romarski hiši (hospicu). Pred domom je stala častna straža. Preslavni cesarski romar je bil slavno sprejèt od vodstva tega vstava in po nekterih stopnicah spremljan v ozališano poslopje. V drugem nadstropji je bila prostorna, svetla sobana napravljena za sprejemanja (zasliševanja). Ondi je bil postavljen prestol, nad katerim je visela podoba Nj. Veličanstva premilostnega cesarja Franciška Jožefa, ob desni podoba prestolnega princa in ob levi njegove neveste Štefanije. Tem nasproti na zidu so bile podobe papeža Leona XIII in (ranjcega) patrijarha Valerga. Iz velike dvorane so deržale vrata v osebno sobo princevo, od tam pa v prenočiše njegovo in velikega vojvoda Toškanskega.

V veliki dvorani je cesarovič Rudolf sprejel vse duhovske in deržavniške veljake, v Jeruzalemu vstanojljene konzule z višimi vradniki, keršanske patrijarhe, škofe, predstojnike samostanske in občinske. Vse, 50 oseb, je predstavljaj avstrijski veliki konzul grof Kaboga. Vsi so bili razveseljeni s prijaznimi princevimi besedami.

Potem je cesarovič zapustil romarsko hišo in je prenočeval na zdravem zraku v šotorih zunaj mesta pred zapertimi mestnimi vrati. Drugi dan zgodaj se je vernil v Jeruzalem in je bil pri službah Božjih v cerkvi Božjega groba. Po skončanih obiskovanjih je ogledal princ Haran-eš Šerif (nekdanji tempelj, sedanjo muslimansko veliko mošejo *); potem je jezdé obiskal znamenitosti okoli mesta in verh Oljske gore. Na večer je bil razsvetljen tabor pred mestom in oživljan z vojaško godbo. Tudi po mestu je bila množina poslopij razsvitljena.

V četrtek zjutraj je cesarovič zopet obiskal cerkev Božjega groba: popoldne je popotoval v Tantaró, novo naseibo katoliških Johanitov in vitezov malteških, kake pol ure od Jeruzalema.

V petek zarano je obiskal Betlehem, je ondi goreče molil v štalici Kristusovi in ogledal okolico, zlasti „Pastirsko polje“, nekoliko nižej Betlehema.

Iz Betehema se je podal v Mársabo (samostan sv. Saba proti Jutru) in v daljnši Jordansko dolino ter k Mervemu morju. Od Jerihe je izvolil dolgo pot v Nazaret in od onod še dalje proti severu.

O svojem bivanji v Jeruzalemu je dedni princ Rudolf obiskal skoro vse keršanske cerkve, ogledal vse svetišča, vsak dan se je vdeležil službe Božje v cerkvi Božjega groba in ondi je bogoljubno prejel presveto Rešnje Telo.

V teh malo dnéh, kar je bil cesarovič v Jeruzalemu, mu je bilo podanih veliko prošenj, naj veči del v arabčini zloženih; princ jih je sprejemal z veliko dobroto in naklonjenostjo, in sliši se, da je pri cesarskem konzulu zapustil velike zneske denara v ta namen, da naj se med ubožne prosivce porazdelé. Po odhodu cesarovičevem je mesto zopet sprejelo svoje navadno obličje; tu in tam še vejejo avstrijske zastave. Dan na dan od te dobe prihaja veliko popotnikov v Jeruzalem.

Ljubezen do sovražnikov.

Ljubite sovražnike svoje. (Mat. 5. 44.)

Zgodovina starih časov zapisala je nektera slavna imena učenih in modrih ljudi, ki so marsiktero resnično in pomenljivo besedo izustili ter zapustili svojim potomcem kot dragocen zaklad. Ker pa jih luč sv. vere razsvetljevala ni, bil jim je nauk pomanjkljiv in z vsakterimi zmotami prepleten; če se zraven še življenje njihovo ni skladalo z lastnim naukom, ostale so besede več ali manj puste, a ljudje so jih kmalo pozabili. Še le, ko se je modrost Boga Sina včlovečila, zasvetil je potnikom zemeljskim beli dan božje resnice; ljudstvo dobilo je učitelja, kateri je svoj nauk poterdil z življenjem in zapečatil ga z lastno kervjo. Še le Kristus je „pregnane sinove Evine“ z besedo in z djanjem zavernil na vse, kar so dolžni Bogu, sebi in bližnjemu. V tem oziru nam je naznanil posebno dve resnici, na katerih je osnovana vsa božja postava; jedna izmed teh nam nalaga ljubezen do Boga, druga zapoveduje ljubiti bližnjega.

Ljubezen do Boga je z ljubeznijo do bližnjega v tako tesni zvezi, da ji razdružiti ne smemo, če želimo živati sad, ki raste na zveličavnem drevesu té lepe čednosti. Zato sv. Janez tistega človeka ima za lažnjivca, kateri bi sovražil bližnjega, in bi zraven terdil, da ljubi Boga. Apostelj (I. Jan. 4, 20) namreč piše: „Ako kdo

*) Gl. zastran tega silo znamenitega kraja: „Popotvanje v Jeruzalem“ itd. str. 100 in dalje.

poroče: „ljubim Boga“, pa sovraži svojega brata, je lažnik.“ To učenec Kristusov dokazuje s tem, ker to, kar vsak dan zamoremo videti, ljubimo laglje, kakor pa kaj tacega, česar nikdar nismo videli ter sklepa: „Kajti kdor ne ljubi svojega brata, kterege vidi, kako bo ljubil on Boga, kterege ne vidi?“

No! „Kdo je moj bližnji?“ vprašajmo se s pismarjem. (Luk. 10, 29.) Evangelij in duh kerščanstva nam odgovarja: To je vsak človek, bodi si prijatelj ali sovražnik, domačin ali ptujec.

Kdor v obče priznava ljub zen do bližnjega, mora pripustiti tudi ljubezen do sovražnikov; poslednja namreč ni drugo, kakor le poseben način ljubezni do bližnjega v obče.

Lahko ljubimo mirnega človeka, sladko nam je ljubiti prijatelje in dobrotnike; a težko je znamenja ljubezni skazovati sovražnikom. Pa ravno v tem primérljeju Kristusov nauk obhaja svojo slavo. Z vsem, kakor bi bilo drugač, je sklenjena večja ali manjša samopridnost in sebičnost. Nasprotno pa, ljubezen skazovati svojemu smertnemu neprijatelju, — to je mogoče storiti le z avoljo Boga in z zatajevanjem samega sebe. Ako to zapoved premišljamo samo po slabosti človeške narave, zdi se sicer, da je nekaj skoro nemogočega. Izraelcem pri Rudečem morji se je zdelo nemogoče uiti terdokornemu sercu Faraonovemu. Za njimi hiti kralj z oboroženimi vojaki, a pred seboj vidijo le globoko vodo. Toda vsemogočnost Božja je storila, da so se boječi ljudje celó lahko rešili pred silno roko svojih sovražnikov. Tudi nas ljubi Bog podpira. Res, da je čednost ljubezni do sovražnikov nekaj skrivnostnega, pa nič nenaravnega, toraj je nekaj mogočega. Zato bodeš omenjeno kerščansko čednost našel samo tam, kjer čeznaravno življenje milosti gospoduje nad spačeno čutnostjo. Ta ljubezen utegne véasih zeló težavna biti; ali čem večega truda nas stane, tem bogoljubnejši je dar. Kdor svojemu razžaljivcu iz serca odpusti ter mu vse dobro želi in po zmožnosti stori, občutke sovraštva in maščevanja poklada v naročje Božje ter spoznava, da je boj, ki ga ima človek sam seboj, naj težji, ali premagati samega sebe, da je največja zmaga.

V sv. pismu beremo, da je kralj Savel Davidu po življenju strege!. David nikjer ni bil varen pred Savlom; toraj beži na gore Judejske. Smertne nevarnosti ga obdajajo ga od vseh strani. Bog pa ne samo, da ga reši Savlovega zalezovanja, dá mu še celó Savlovo življenje v roke. Lahko bi se David maščeval nad svojim smertnim sovražnikom. Pa ne stori tega, marveč odreže samo nekoliko obleke v znamenje velikodušnega odpuščenja. Kako občudovanja vredno zatajevanje je skrito v Davidovem obnašanju! Ta zmaga samega sebe bila je brez dvoma sijajnejša od one nad velikanom Golijatom. Tako velikodušen moral bi biti vsakdo, da ne omenimo zlasti kristjana, kateri tolikokrat govori: „Oče naš, — odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.“ Kteremu je rečeno: „Ako pa vi ne odpustite, tudi vaš Oče, ki je v nebesih, vam ne bode odpustil vaših grehov.“ (Mark. 11. 26.)

Ako se po zgodovini malo dalje ozremo, opazili bomo, da se kerščanstvo odlikuje posebno v ljubezni do sovražnikov. Prav ta je značajnica kristjanova.

Poganski starodavnosti bila je nemilostljivost prirojeno znamenje. Ni bilo sicer brez tako imenovane izobraženosti. Spomnimo se le toliko slavljene kulture in filozofije poganskih Gerkov in Rimljanov. Če si pa ogle damo njihove nenaravne strasti do bližnjega, imenito njihove nečlovečnosti do sužnjega in jetnikov; pokaže se ta nezabožni svet s svojo omiko podoben „okinčanim grobom, znotraj polnim gnjilobe“. Pogansko modroslovje poskusilo je sicer postavljati temelj imenovani

čednosti, ljubezni do sovražnikov, učeč, da je za tebe častno, ako sovražniku odpustiš. „Pameten človek se nikdar ne jezi.“ „Sapiens nunquam irascitur.“ To so učili. Vendar zastonj! Mesto maščevanja je poganstvo v naj povoljnejših slučajih razodevalo oholo zaničevanje ali prevzetno veledušje do omaganega sovražnika; a prave, resnične ljubezni do sovražnika zastonj iščeš pri neznanbogu. Zato so se čudom čudili, kako so kristjani vsacega brez razločka priserčno ljubili ter celó za svoje zaklete sovražnike molili. Da bi jih pa posnemali v plemenitem blagodušji, na to še pogan mislil ni.

Malo bolje bilo je pri judih. Izraelec je vedel iz božjega razodenja, da je jeden Bog, ki je Oče vsem ljudém, ter da so oni le hlapci tega jednega nebeškega Gospodarja. Iz tega razloga vidimo n. pr., kako so z zaslužnjenci in jetniki tu pa tam milo ravnali. Pri tem vendar niso dospeli do verhunca kerščanske ljubezni; še so jo farizeji in pismarji celó pačili s svojimi krivimi načeli in skvarjenimi mislimi. Brali so namreč (III. Moz. 19, 18): „Ljubi bližnjega svojega kakor sam sebe“, ter iz teh besedi sklepati, da je dovoljeno merziti sovražnika, kakor da bi on ne bil naš bližnji. „Ljubi bližnjega, sovraži sovražnika“, tako so razlagali dotični stavek. Nasprotje temu poterjuje nam isto sv. pismo starega zakona. Že v 2. Moz. bukvh 23, 4 beremo: „Ako najdeš vola sovražnikovega, ali zgubljenega osla nasprotnikovega, spravi mu ga nazaj; če vidiš, da je tvojemu zavidniku padel osel pod bremenom, ne pusti ga, temuč pomagaj mu.“ In v 3. Moz. buk. 19, 17. govori postava naravnost: „Ne merzi na brata svojega v svojem sercu.“

Iz rečenega že je očitno, da tudi judom ni bilo dovoljeno merziti svojega sovražnika, ali mu hudo storiti. Le greh in hudobijo (III. Moz. 19, 17.) smemo sovražiti, ne pa osebe, ktera je delo Božjih rok. Sovražnik naš je otrok Božji, po Božji podobi vstvarjen, z neprecenljivo kervjo Sina Božjega odrešen in s sv. Duhom posvečen. Kri Kristusova pomirila je Heroda in Pilata, kako da nas ne spravi, zlasti pa, ker smo si v rodu po veri? To je zlata véz, ktera veže malovedne in učene, močne in slabe, vse brez razločka. Sveta vera nam vsem kaže jedno domovino, — nebesa, kamor si mora vsakdo izmed nas prizadevati. Vsi imamo jednaki namen, kako da se tedaj ne ljubimo?! „Ljubite se med seboj“, opominja Zveličar, „kakor sem jaz vas ljubil; v tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci“ (Jan. 13, 24). Če želimo, da bo nas Kristus tudi sam enkrat za svoje spoznal, prizadevajmo si, da vsem ljudém dobro želimo, da se s srečnimi radujemo, nesrečne milujemo, da vsem po zmožnosti dobrote skazujemo in njihove slabosti, kolikor se smé, izgovarjamo, ter njih potrebe ne razodevamo. (Dalje nasl.)

Don Bosko in sanemarjenti mladenči.

(Konec.)

Da je bilo zapušenih dečakov veliko v velikem mestu Torinu, pa tudi zunanjih, se vidi ravno iz tega, da jih je toliko zbiral in oskerboval. Sej še v našem malem mestu bi število njih ne bilo prav majhno, ako bi kdo bil zmožen jih zbrati, čeravno se močno in ostro ukazuje, da vsi morajo v šolo hoditi, ali pa lotiti se kacega dela.

In kaj počenja potlej Don Bosko? Kaj bo storil, kaj dosegel s tacimi otroci, katerih očetje so tako pogreznjeni v revšino, da so zgubili vse, dostikrat še celó občutek očetovstva in toraj brezserčno zapusté svoje

Iastne otročiče? Ti otroci velikrat očeta več nimajo, ali tudi mater ne, ali tičijo starši v ječah itd. Kaj če zdaj z otroci, ki so bili vsak dan huje zanemarjeni, ki bi brez pribežališa življenje sklenili v kaki ječi, na galeji? ki bi preklinjali po teh peklih Boga in ljudi, ki bi bili nevarni in nadležni poštenim ljudem, kamor koli bi prišli?

Lejte! ravno v otenje tacih je Bog Don-Boskoto poklical, da jih zbira, rešuje, da iz tacih odveržencev napravlja novo družino, in taki, ki bi bili drugač tatovi, roparji, vsled vsakterih pregréh zreli za temnice ali celo za vislice. — taki se v novo družino zbrani učijo Boga moliti, častiti in hvaliti, pa ljudem v vsakterih okolišinah pomagati. streči, služiti, postanejo sami naj večji dobrotniki človeštva. Don Bosko dela z njimi kakor oče in mati, kakor dober brat ali sestra; on jih očedi, obleče, nasiti, preiskuje njih zmožnosti in nagnjenja, loči bojne od zdravih, je obojim vse. Omije in olepša jih posebno tudi v pogostih spovedih od njih napák in grehov, posvečuje jih s pobožnostmi, z obhajili, in mnoge premnoge, ki bi bili nemara povzdignjeni na vislice, on pripelje na Božjo goro Sijon, jih na Tabor povzdigne.

Iz teh posameznih, bi djal, po ulicah nabiranih mladenčev, je bila sčasoma cela družbica in potlej družba, in pa velika družba, in poslednjič veliko, veliko — še čez sto družb! Eden prvih Boskovih gojencev, ki zgodovino te naprave popisuje, ker je sam od začetka vse skusil in spremljal, med drugim tako-le piše: V Svečnico l. 1842 nas je bilo že kacih dvajset z dobrimi glasovi, in bili smo zmožni s petjem v lepem zboru preslavljati hvalo visoke Božje Matere, ter smo peli prvi pot: *Lodate Maria, o lingue fedeli*: „Hvalite Marijo vsi verni jeziki.“ V praznik Marijinega oznanjenja nas je bilo pod našo zastavo že kacih trideset. Ta dan smo obhajali majhno slovesnost na čast naši nebeški Materi, ker smo zjutraj prejeli ss. zakramente. Na večer, ko nas naša mala molitvenica ni mogla več vsih obsegati, smo se preselili v bližnjo (veči) kapelo ob zakristiji. Tukaj v tej molitvenici (oratorio) smo si napravili tako-le:

Vsak praznični dan zjutraj se nam je dala priložnost za spoved in sv. Obhajilo; ena nedelja v mescu pa je bila odločena, da smo vsi skupaj opravili to versko pobožnost. Na večer zopet določeno uro smo se zbrali v našem tempeljčku, ter smo imeli nekoliko duhovnega branja, zapeli smo kako hvalnico, potem je bil keršanski nauk; povedal se je kak zgled po šegi pridige; poslednjič se je razdelila kaka dobrota, včasi vsim, včasi pa po žrebanji (vadljanji) nekterim. Tako je bilo mladenčev vsak praznik več. Par dobrih gospodov duhovnov je bilo, ki sta se močno veselila takega zbiranja revnih mladenčev in sta Don-Bosku dajala podobice, bukvic, svetinjic, križcev za darila mladenčem. Kterikrat sta darovala pomočkov za obleko naj bolj ubožnih, včasi celo živeža za več tednov, dokler si niso mogli sami zaslužiti. Take praznike, ki smo bili pri spovedi in sv. Obhajilu, pravi pisavec, sta nas ta dobrotnika prišla obiskat, in pripovedovala sta nam kaj spodbudnega, kar smo z vso radovednostjo poslušali. Bili so raznoteri rokodelci, ki so ob delavnikih delali pri gospodarjih ali kjer koli, o praznikih pa so se k takim pobožnim opravilom zbirali. Neki dan, praznik sv. Ane, ki je bila njihova posebna patrona, so bili po opravljenih cerkvenih pobožnostih povabljeni na zajutrek. Prišlo jih je kacih sto v veliko dvorano in v svoje začudenje so bili pogostovani s kavo, mlekom, čokolado, kruhom, slasčicami in enakim rečmi, kar jim je tako dišalo in jih razveselilo, da se jim je zdelo, kakor bi bili na kosilu pri kralju. Od tistega dne, ko bi bilo prostora, bi jih bilo pač k Don Boskotu hodilo po več stotin.

Ni pa bil manjši iz tega duhovni sad. Zdelo se nam je zares, pravi pisavec, da sveta porodnica preslavne Božje Matere se nam je ta dan z nebés nasmehljala, in nas je prištela med svoje zavarovance. In to je bilo potrebno; zakaj kdo ne vé, kakošnim in kolikim nevarnostim so dan na dan izpostavljeni ubogi rokodelski fanti!... Ti fanti so pa tudi pri svojih domačih delih vsak dan bolj pridni, zvesti, natančni prihajali. In ko so ob delavnikih pridno in vestno delali, so ob nedeljah vsi hotli pri Don Boskotu spoved opraviti; po 40—50 mladenčev je čakalo od ure do ure, da so prišli na versto. To je bilo lahko n. pr. pri zidarjih in mnogih drugih, kjer niso bili fantje taki sužnji, kakor se zdaj v êri svobode mnogim godi, ter so v taki premsi in sužnjosti — ali k delu ob nedeljah siljeni, ali pa na toliko ur na posvetne šole vpreženi, da le, kateri so posebno pridni, še čas vjamejo ter morejo pri sv. maši biti in cerkveno zapoved spolniti. To je res ostudna lakomnost in bogoskrunstvo pri nekterih rokodelcih!

Tako tedaj je Don Bosko skerbel za delavske in druge fante že perve tri leta. Ali je tedaj čudo, da ga mnogi niso hotli več zapustiti, ko so z njim vred okusili, kako sladko je služiti Gospodu in iskati Njeza s celim srcem. Ako jim je Don Bosko govoril in rekel: „Zdaj pa ste že dobri, dragi moji! Vernite se med svet dajat dober zgled in posvečevat se v stanu, v kterega vas je morebiti Bog odločil“: so se mnogi izmed njih jokali in so rekli: „Joj, h koncu čemu iti? Vi nam dajete kruh in besede večnega življenja, — nikoli več Vas ne bomo zapustili!“ Oni tedaj ostanejo pri njem, kakor svoje dni naj zvestejši Jezusovi učenci pri svojem nebeškem Učeniku, in kakor kdaj Zveličar aposteljne, tako Don Bosko sprejema te mladenče, da jih pozneje razpošilja med svet in po svetu. In tako se je tudi zgodilo. Izmed prvih zbranih ubožnih Boskovih dečkov že so se odgojili preslavni možje: nekteri so še zdaj v njegovi napravi kakor zgled vsih čednost; drugi je profesor na univerzi, tretji vodja salezijanskih naprav, drugi zopet v drugem vstavu, drugi se peča z bukvami itd. Med drugim imajo celo svojo tiskarno in že nekatere leta dajejo na svitlo svoj časnik „*Bollettino Salesiano*“ (na kterega se lahko naroči, ako kdo želi). Že veliko lét dajejo na svitlo prelepe bukvice v mesečnih zvezkih za modro odgojo mladine (tudi té lahko dobiva, kdor jih zeli), na ktere sem že več lét naročen in jih imam že toliko, da skoro ne vé, kam z njimi. Poslovenjeni naš „*Dominik Savio*“, ki popisuje enega teh mladenčev, je izmed te zbirke. Dali so med drugim na svitlo tudi zbirko klasikov latinskih, tako namreč, da so za mladino; ne pa pohujšljivih reči, kakoršne serce kazijo. Tako se dela že samo v slovstvu; koliko pa v drugih tvarinah, v raznih rokodelstvih!

Ob kratkem reči: Don Bosko je vstanovil v Torinu Salezijaniše, in to vse sčasoma, ki je zdaj šola raznoterih, pa tudi delavšnic raznih umetnij in rokodelstev. Ko sva bila pred nekaj leti s preč. gosp. kanonikom P. Urhom v Torinu, so nama zraven družega kazali dva velika prelepa stebra, ki so ju bili ondodni salezijanski mladenči delavci izdelali, ne prav, ali za darilo Piju IX, ali za neko cerkev? Bilo je Salezijaniše imenovano od sv. Franciška Salezija, kterega ima mladina posebno posnemati in postavljeno je pod varstvo Marije Pomočnice, ktera ima biti mati naprave in mladenčev, in kateri na čast so zidali tudi že novo cerkev Marije Pomočnice.

Toliko za zdaj. Ako Bog dá, pa še pridemo do te tvarine, kajti reč je obširna, silo zanimova in podučljiva.

Ogled po Slovenskem in dopisl.

Iz Ljubljane. (O cesarjevičevi poroki.) V torek, 10. majnika, so milgsp. stolni prošt Jožef Zupan imeli pontifikalno sveto mašo med naj večji azistencijo, ker so premilg. škof odšli k slovesnostim na Dunaj. Zraven visokih vradnij in vojaštva je bila tudi sicer cerkev vsa polna ljudstva. Enako so bile slovesne opravila po vseh družih cerkvah med prav obilnim vdeleževanjem naroda. Vsa šolska mladina po raznih oddelkih in o določenih urah je imela slovesno svojo sv. mašo. Tudi po šolskih sobanah se je z nagovori, petjem, deklamacijami preslavljal slovesni dan. V nedeljo poprej je bilo v ljudski kuhinji 500 revežev s kosilom pogostovanih. Velika razsvitljava celega mesta je bila 9. t. m. zvečer po precej hudem dežji nekoliko motena, pa ne odvernjena. Po vsem mestu so se vile zastave in viditi je bilo po več krajih dotičnih gerbov in drugotnih olepšav. — Bog usliši molitev vernikov za časni in večni blagor visokih zaročencev in narodov avstrijskih!

Po pontifikalni sv. maši je prečastiti stolni kapitel z mestno duhovšino opravil vošila za cesarska poročenca pri gospod deželnem predsedniku. O tej priliki je prečastiti gospod stolni prošt Jožef Zupan naznanil to le čestitanje:

Vsi narodi in dežele obširne države se poskušajo v skazovanji ljubezni, zvestobe in spoštovanja do preslavne cesarske hiše, vsi se naj priserčniše vdeležujejo pri veselih in žalostnih dogodbah v cesarski družini.

Kranjska dežela in njeno duhovstvo se v tem ni pogrčalo. Po vseh duhovnijskih cerkvah se je zbiralo danes naše — katoliški Cerkvi in Cesarju zvesto slovensko ljudstvo in zedinjeno z mašniki pri altariji je molilo, naj Bog, daritelj vseh blagrov, vso obilnost svojih milost, svojega blagoslova dobrotno razlije nad obé mladi serci, ki ste se danes za vesele in žalostne dogodbe sedanjega življenja zedinili za vselej.

Stolni kapitel z mestnim duhovstvom spolnuje prijetno dolžnost ter v svojem in v imenu vse kranjske duhovšine prav priljudno prosi, visokoblagородni gospod predsednik naj bi te vošila in čestitanja prejasnima ženinu in nevesti blagovolili naznaniti.

Z vso priserčnostjo z nami vred kliče vsa duhovšina kranjska:

„Bog blagoslovi, Bog obvari, Bog ohrani prejasna mladoženina in visoko cesarsko hišo!“

Gospod predsednik je odgovoril po očetovsko in ljubeznjivo, kakor mu je lastno: „kakó prepričan da je o zvestobi in ljubezni prebivavcev dežele Kranjske in njenega duhovstva do preslavne cesarske hiše, česar toliko sijajnih dokazov je prejemal ravno te dni in danes, ter da je to pripisovati zlasti častitim gg. duhovnom, kateri kakor vodniki kranjskega ljudstva taisto k zvestobi in ljubezni za prejasno cesarsko hišo napeljujejo in mu sami s svojim izgledom svetijo.

Z veseljem bom občutke, ki so jih častiti gospodje v imenu kranjske duhovšine ravno naznanili, naznanil visokemu Ženinu in Nevesti, kakor tudi Nj. apostolskemu Veličanstvu.“

Iz Smlednika. (Nove orglje.) Glasno pokanje možnarjev in veličastno zvonjenje oznanjalo je belo pedeljo bližnjim sosedom, da se ima veršiti v našem (posavji izvanredna slovesnost. In zbralo se je v resnici mnogo vernega ljudstva v prostornej smleški cerkvi, zakaj na blizo in daleč se je raznesel glas, da so nove orglje izgotovljene, ter da se bodo slovesno blagoslovile. Sosednji gg. duhovniki, katere so domači g. župnik povabili, so se z veseljem zbrali v naši veličastni cerkvi, ter povzdig-

nili slavnost, katere se je že davno veselilo mlado in staro. In ée si pogledal te obraze, ki so se bližali radostno zalo okinčani hiši Božji, morala ti je solza zaliti očesa, videč, kako živo so na deželi serca navdušene za čast Božjo in lepoto šatora Gospodovega. Ob desetih pričeli so med mnogo azistencijo blagoslovljanje kanonik ljubljanske stolne cerkve preč. g. A. Urbas, ki so, kot nekdanji kaplan v Smledniku, za ta dan blagovoljno prevzeli duhovno službo.

Zatem stopi na prižnico č. g. dr. A. Jeglič, ter v mičnem govoru prav primérno slovesnemu dnevu razlaga pomen orgelj v cerkvi in česa naj nas orglje vedno spominjajo, ko jih poslušamo. Priznati moramo, da je g. govornik napravil mnogo vtisa na svoje poslušavce, zakaj opazili smo, kako je g. govornik natlačena množica z vidno pazljivostjo sledila vsaki besedici, in upati smemo, da je marsikdo izmed poslušavcev po tem prepričevalnem govoru za vedno rešen t stih nespametnih zahtév, katere se — bodi Bogu potoženo — le prepogosto čujejo med prostim ljudstvom, éeš, da naj orglje tudi posvetni glasbi vstrežajo s tem, da se v cerkvi igrajo vojaške hodnice in druge poskočnice. Žeeli bi samo, naj g. govornik spravi svoj govor v natis, da se po vsi naši domovini zvé, kakošne zahteve stavi sv. Cerkev do glasbenega orodja, katero je sprejela v svoje prostore. Gospodu govorniku pa za prijudno postrežljivost in posebno povzdigo naše slovesnosti s podučnim govorom na tem mestu izrekamo naj iskrenejšo zahvalo.

Po pridigi so imeli č. g. kanonik slovesno sv. mašo, na koro pa so donele med lepo vbranim petjem novo blagoslovljenje orglje na slavo Božjo in povzdigo cele zbrane množice.

Ker se marsikdo izmed častitih bralcev zanima za cerkveno umetnost, naj tukaj opišem nekoliko še orglje. Pred več leti že mislilo se je v Smledniku na to, da bi se stare, majhne orglje nadomestile z novimi; ali zaradi mnogih slabih letin ni prišlo do popolnega sklepa. Pred dvema letoma pa so sklenili farani in ž njimi na čelu č. g. župnik A. Klemen, ne več čakati, marveč storiti pogodbo z mojstrom. Po mnogih zaprekah dobil je delo dobro znani orgljarski mojster g. France Goršič, in reči moramo, da se mu je vsestransko posrečilo.

Orglje obsegajo 21 spremenov, katerih 5 pripada pedalu, 10 spodnjemu in 6 zgornjemu manvalu. Posamezni spremeni se med seboj v barvi natančno ločijo, v celoti pa napravljajo do poslušavcev mogočen in veličasten vtis. Izmed vseh spremenov nas je naj bolj iznenadil jezičnik (Zungenregister), pod imenom „Hobois“, za zgornji manval, ki v resnici neko posebno barvo daje celemu delu. Omara je v moderno-romanskem slogu čedno napravljena, in kaj okusno olepšana. Sploh se mora reči, da so se orglje po svoji zunanji obliki, kakor tudi po notranji napravi in lepo donečem glasu vsem faranom prikupile, in tudi vsacega tujca so veselo ginile. Mnogo sem jih že slišal govčiti: „Zavidam vas za tako srečno delo.“ — V resnici, g. Goršiču, kakor tudi smledniškemu g. župniku in faranom moramo iz serca čestitati za to napravo.

Na Zalem Logu, 5. vel. travna. — Naš sveti oče papež Leon XIII v svojem apostolskem pismu, s katerim se nenavadno sv. leto oklicuje, da bi se v sedanjih stiskah sv. Cerkve pri Bogu več pomoči izprosilo in doseglo, tudi pobožno popotovanje ali romanje k cerkvam svetnikov, zlasti k cerkvam Matere Božje priporočajo, in za božjo pot na Laškem posebno imenujejo imenitno sveto hišo Marije Device Lavretanske kot spomin naj viših skrivnost sv. vere. In zdaj, ko je naša nova podružna cerkev Marije Lavretanske v Suši poleg diplome lanske leto iz Rima prejete sveti hiši Marijni v Loreti

Kap. Krasovčan Karlo

na Laškem postavno pridružena in z njo zedinjena, ter z vsimi pravicami, odpustki in duhovnimi dobrotami obdarovana, ktere se v pravi sveti hiši Marijini v Loreti na Laškem zadobivajo, in je torej naša cerkva v Suši resnično prava „kranjska Loreta“: vljudo vprašam, ali bi ne bilo lepo in primérno in tudi prav po mislih našega sv. Očeta papeža, ako bi jih v namen sv. leta s slovenskih krajev tudi kaj primoralo v to našo „kranjsko Loreto“ nad Škofjo Loko, eno uro od Železnikov? In ako bi tudi še kaj milih darov sem prinesli, bi bilo tudi s tem dobro storjeno in prav obrnjeno, ker ima omenjena cerkev še velik dolg 2000 goldinarjev. Pa tudi s trojnoverstnimi Marijnimi podobami te cerkve romarjem lahko postrežemo, ki jih ima omenjena potrebna cerkev zdaj v zalogi. Zatorej vabimo in prosimo vse vérne častivce in častivke Marijne. Bog Vas sprimi in Mati Božja!
A. P., Zaliloški.

Poú križem.

Pesem tistih, ki so že nekaj okusili, kako sladek je Gospod.

Jezus! križani moj ženin,
Ti si moje sreče vir:
Dal si mi v srcé ljubezen,
Duši vlil zglobljeni mir.

Oh, kako srcé in duša,
Za-Te, Jezus! mi gori,
Oh, kako so sladke rane,
Ki jih ogenj ta množi.

Ko bi milijone imel,
Vse bi, Jezus! dal za-Té,
Vseh cesarjev zlatim kronam
Rad bi odpovedal se.

Ti presegaš milijone,
Ti najlepša krona si!
Kdor je srečno Te pridobil,
On nezmérno bogati.

Ko bi solnce, mesec, zvezde
Imel z jasnega nebá,
Za en sméhljej Tvoj in pogled
Dal bi rad jih iz srcá.

Jezus! Ti si moje solnce,
Ti lepota vsih nebes;
Če se v Tvoj obraz oziram,
Ljubit' moram Te zares.

Naj mi kdo lepot ponuja,
Kar jih ima širni svét:
Kar sem Tebe, Jezus! videl,
Za-me so vse prah in smét.

Z Jezusom — o kdo se meri?
Kdo mu neki bo enak?
Vsa krasota predenj pridi,
Noč si ti pred njim in mrak!

Ko bi to mogoče bilo,
Da mi daš brez sebe raj,
O moj ženin, sladki Jezus!
Dal bi ga takoj nazaj.

Le pri Tebi srečo najdem,
Ti si duše moje raj;
Kjer si Ti, tam moram biti
Tudi jaz na vekomaj.

Ko bi tisoč duš premogel,
Tebi v dar bi vse izlil,
S tisoč serci bi Te ljubil,
Z njuni v Té zamaknjen bil.

Imam pa le eno dušo,
Eno v persih le sercé;
Oh, in kakéno je oboje,
Ljubi moj le Jezus vé.

Sprejmi, Jezus! revna dara,
Glej, kar imam, rad Ti dam
Britkih solz, ker več ne zmorem,
Tema daroma dodám.

Sursum.

Razgled po svetu.

Dunaj. (*Poroka v cerkvi sv. Avgušтина.*) V ponedeljek sta bila presijajna ženin in nevesta pri sv. maši v Schönbrunnu. V torek dopoldne sta v cesarski kapeli opravila spoved, potem sta bila pri sv. maši dvornega fajmoštra dr. in prelata Majer-ja in med mašo sta na stopnjicah pri oltarji bila obhajana. Tudi obojni starši ženina in neveste so bili pri sv. maši.

Že po devetih so se jeli zbirati povabljeni in polagoma okoli desetih tudi naj višje duhovstvo: papežev nuncij, škofje, in poročevalec kardinal-nadškof Švarcenberg. Nasledovalo je veliko število naj viši gospóde, in ob 11¹/₄ je bil pri vratih od pontifikanta in azistence pričakan in sprejét obhod velikega števila cesarskih, kraljevih svatov s presijajnima ženinom in nevesto.

Kardinal Švarcenberg je naslednjič omenil, da pred 27 leti sta bila pri ravno tem oltarji poročena Veličanstvi sedanji cesar in cesarica. Potem je nektere besede spregovoril o veliki svetosti in imenitosti sv. zakona, kakor je navadno pri družih porokah, pa tudi, da dolžnosti sv. zakona so enake za ubozega in bogatega, za visocega in nizkega, in enaka je gnada za vse. Kolikor višega stanú pa je kdo, toliko več se od njega tirja, po besedah: „Komur je veliko danega, od njega se bo tudi veliko tirjalo.“ Omenil je tudi, da naj lepši priprava za to slovesno uro je bila božja pot k Božjemu grobu, kjer je dedni princ kolena priklonil pred Kraljem vsih kraljev in darove svoje in svoje preslavne neveste kakor posvetivni in pobožni dar položil na sveto zemljo. Molitve milijonov se zedinjajo po vsi Avstriji, ki prosijo blagoslova iz nebés na zvezo, ki se zdajci ima skleniti, sreče in blagoslova na ženina in nevesto, na cesarsko hišo in na avstrijske narode.

Nasledovala je zdaj poroka po navadnem obredu, potem sta se poročena podala k cesarju in cesarici, pa k belgijanskemu kralju in kraljici roko poljubiti.

O priliki cesarjevičeve poroke je bilo 331 jetnikov pomilostenih, nekaj po nekoliko, nekaj pa popolnoma.

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

16. vel. travna. S. Janez Nep. — 17. S. Paškal. — 18. S. Feliks. — 19. S. Peter Celestin. — 20. S. Bernardin. — 21. S. Feliks Kantal. — 22. Peta nedelja po vel. noči. S. Helena dev.

Zahvale:

Št. 37. *) Že pred osem leti sem bil prav hudo in nevarno zbolel, da nihče ni mislil, da bi se še ozdravil. Ostal sem sicer pri življenju, pa nasledke te bolezni sem še kake dve leti potem močno čutil. Potem pa sem spet okréval, in zdravje se mi je povrnilo in čedalje na bolje obračalo. Prepričan sem, da mi je to ohranjenje življenja in ozdravljenje le Marija s svojo posebno pomočjo izprosila in zadobila. To leto pred pustom pa se mi je vsled prejetja in prehlajenja po nekem dobro poldrugo uro daljnem previdu v hrčih moja stara bolezen pri sercu spet ponovila in se mi je tako shujšalo, da me je zlasti po noči večkrat prav hudo napadalo; zlasti kake trikrat me je tako hudo prišlo, da me je kar zadušiti hotlo, in bi bil v nekterih trenutkih moral umreti, ako bi ne bilo odleglo. V ti sili sem le Marijo in sv. Jožefa klical v pomoč, in neke pričujoče osebe prosil, naj za me devetdnevnicu začno in opravljajo; kar so rade storile, in potem vsak dan še z drugimi v cerkvi opravljale. Počesevanje sv. Jožefa sem 1. sušca spet sam v cerkvi pričel; potem pa dolgo nič nisem mogel; le z veliko težavo in silo sem ob nedeljah imel duhovno opravilo. O prazniku sv. Jožefa pa se mi je zboljšalo tako, da sem potem česenje sv. Jožefa spet z drugimi v cerkvi opravljal do konca sušca, in da od tistega dne prav nobenega napada več nisem imel. Zato s tem Jezusu, Mariji in sv. Jožefu svojo priserčno zahvalo očitno naznanujem, in živo čutim in spoznam, da me je le njih posebna pomoč še ohranila in spet ozdravila. Bodi jim čast in hvala — s ponižno prošnjo za daljno varstvo in pomoč!

Duhoven.

Št. 38. Moja sestra Marija, po prestani letoletni hudi bolezni je zopet zdrava, in očitno pripozná, da le po milosti in mogočni priprošnji N. lj. G., kateri se je stanovitno in zaupljivo priporočevala ves čas, je sprosil na neprecenljivo gnado od Boga.

V Dobu, 10. maja 1881.

Martin Barlič, duhoven.

V molitev priporočeni:

Bolna mati od hčere priporočena za ljubo zdravje, če je Božja volja. — Bolna deklica za zdravje. — Za smert bolna mati več malih otrok za zdravje. — Oseba zgubljena, za spreobrnjenje. — Bolno mater priporočuje hči za ozdravljenje, če je Božja volja; ravno tako tudi sestro in samo sebe za boljši zdravje. — Ženska za spreobrnjenje na posredovanje N. lj. G. in sv. Jožefa goreče priporočena, posebno zdaj v majniku. — Žena obupnega moža za pomoč. — Na telesu in na duši bolna. — Deklica za obvarovanje pred napčno potjo. — Oseba, da bi prišla do svoje pravice.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

16. vel. travna. Zoper nikogar ne govori hudega, naj manj pa zoper osebe ali naprave, v katerih si do brote vžival, ali jih vživaš.

17. Pri vsakem djanji bodi tvoja prva misel: če je to Bogu ljubo, ali neljubo.

18. Velikrat bo prav, ako se bolj učiš molčati, kakor pa govoriti.

19. Kar te ne peče, ne pihaj. Ne mešaj se v reči, ki ti nič mar niso, ako ni dolžnost; sicer boš zgubil mir.

20. Tolažljivo za vérnega človeka je prepričanje,

*) Gospod želi, naj se „zahvale“ vse zaporedoma z verstno številko zaznamnujejo, da se konec leta vé število uslišanih prošenj, kakor ima n. pr. „Sendbote d. h. Joseph“. Naj pa bo.

Vr.

da pri vsem pomanjkanji vendar ima Boga, ki je njegovo vse.

21. Ako se na večnost spomniš, te časno terpljenje ne bo ostrašilo.

22. Nemara študiraš mnoge reči; ali si pa čednost že začel študirati?

Listek za raznoterosti.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca je bil 10. t. m. v spomin cesarovičeve poroke položen prvi kamen, kterega bodo neki prihodnjo soboto blagoslovili premilgknez in škof, ki se močno pečajo za to cerkev. Stala bode blizu hiralnice sv. Jožefa bolj zadej proti kolo dvoru. Tako obetajo, da bodo skušali prav hitro doverševati to imenitno delo in da bo cerkev prav lepa; toliko potrebniši je toraj nagla pomoč, katero iz serca želimo v čast in hvalo naj svetejšega Serca Jezusovega, kteremu bode posvečena.

G. dr. Janez Bleiweis je poslavljen z redom železne krone tretje verste. Gotovo priznanje na pravem mestu. Slava!

Za sv. Detinstvo je povoljni dan od 2. nedelje po vel. noči do konca maja sv. maša s popolnimi odpustki pod navadnimi pogojami.

V Škofji Loki imamo danes, 8. maja, novo mašo č. g. Janeza Klobovsca iz goriške nadškofije.

V Stari Loki se oddaja služba organista in cerkvenika, kateri ima opravljati tudi nekatere cerkvene pisarije. Kteri jo želé dobiti, naj se z lastnoročno prošnjo in z dotičnimi spričali oglašé pri preč. gosp. dekanu. P. Škofja Loka.

Iz Doba, 10. maja. — Moj oče, Primož Barlič, po domače Opaltar, v Krašnji, bivši čez 40 lét župan in cerkveni ključar farne cerkve sv. Tomaža v Krašnji, brat r. g. Fr. Barlič-a, župnika v Ternovem, in ranjc. g. Jan. Barlič-a, župnika na Polici pri Višnji gori, so 29. aprila umerli, stari blizo 85 lét. To bodi naznanjeno, da zvedó mnogi znanci in se spominjajo r. Primoža, blazega moža in starčka, sploh spoštovanega, ter molijo za nj.

Opomba zastran „Oglasnikov“. (Poslano.) Večkrat so po „oglasnikih“ in naznanilih pristavljene svete podobe Marije Dev. (Marijacejske kaplice), monštrance itd. Navadno se oglašniki (če tudi so na njih verh tega še razne svete inena zapisane) ne hranijo, temuč se mečejo po straniših, smetiših in drugih nespodobnih krajih, s čimur se svete reči skrunijo. Naj bi se toraj „oznanilom“ svete podobe ne pridevale po naših časnikih, in čitatelji naj bi ne svetih podob in ne spisov o svetih rečeh ne valjali po nespodobnih krajih. To je moje „osebno“ mnenje.

V Rim! Odbor za popotvanje v Rim v Zagrebu je te dni ljubljanskemu predsedniku katoliške družbe preč. proštu dr. A. Jarcu pisal in predlaga, da naj bi se slovensko društvo pridružilo hervaškemu, da bi bil slovanski Jug toliko častitljive zastopan v Rimu pred sv. Očetom. Čas hitro naprej teče in mesec mali serpan bodé kmali začel se bližati. Kdor tedaj se želi omenjenega romanja vdeležiti, naj se oglási kmali pri predsedniku gosp. dr. Jarcu, da se vrná, kar je potrebno ter se potem tudi s hervaškimi romarji dogovori. Rekli smo zadnjič, da iz Ljubljane pojdejo trije duhovni; pa pri enem so vmés prišli taki zaderžki, da ne more od doma. Tedaj ostane ta tukaj dva. in dva gg. duhovna sta tudi z dežele voljna iti, vendar še ni čisto določeno.

Darovi prihodnjé.